

Det Anarkistiske Bibliotek

Skorpionen nr. 4, 1. årg.

Anarkistisk Organ

Ansvarshavende: Sophus Rasmussen

Ansvarshavende: Sophus Rasmussen
Skorpionen nr. 4, 1. årg.
Anarkistisk Organ
25. juli 1905

Hentet 02/11/16 fra <https://web.archive.org/web/20071023164720/http://www.anarkister.dk/skorpionen.aarg1.nr.4.htm>

da.theanarchistlibrary.org

25. juli 1905

Fedme – Ærgrelse. (Det er derfor, vi gør alt for at ærgre socialdemokratgeneralerne.)

Dumhed – Sult. (Kapitalisterne udretter et godt stykke arbejde i kampen mod dumheden.)

Hovmod – Modgang i livet. Fattigdom.

Fejhed – Oplysning. (Undertiden kan også prygl være godt.)

Ærgrelse – Sindsligevægt. (Man skaffer sig det ved at tænke.)

Fattigdom – Der gives kun et middel, hvis man da ikke er så heldig at vinde i lotteriet, og det er: Revolution mod det samfund, der skaber fattigdommen.

Ærgerrighed – Latter. (Man vil forstå, hvorfor vi er så lattermilde over for alle gode samfundsstøtter.)

Dovenskab – Passende arbejde. (Skyldes den fedme, da – sult.)

Radikalisme – Ægteskab, rigsdagsmandat, fedt embede, ordener.

Sult – Mad. (Kan man ikke få det på anden måde, kender vi intet andet råd end at tage det selv.)

Drukkenskab – Ædruelighed. (Skyldes drukkenskaben livslede, grundet på et forspildt liv, gives kun et middel, nemlig at drikke sig ihjel.)

Sløvhed – Vi tror kun, der gives et middel mod rigtig indgroet sløvhed, og det er prygl.

Magerhed – Spørg en af de socialdemokratiske generaler; de har recepten.

Konservatisme – Fattigdom, politiknipler, tugthus, Albertis piller.

Krigsgalskab – Soldat. Selv med i krigen.

Vor Skarnkasse

Åndsanarki. Gustav Bang fortæller i »Social-Demokraten«, at Socialdemokratiets fremtidsmaal bl.a. er anarki på åndslivets område. Vi har aldrig før troet, at »Social-Demokraten« kunne sige noget så vittigt; thi andet end vits kan det da umulig være. Men skal det virkelig være alvor – ja, så må vi rigtignok sige, at det er en højst mærkelig måde, de søger at tilkæmpe sig dette ånds-anarki på. Thi hvad vi hidtil har set indenfor Socialdemokratiets rammer har med alt andet end netop ånds-anarki at gøre. Medmindre man da, hvad jo »Social-Demokraten« ellers er så villig til, benytter ordet anarki som udtryk for »forvirring«. I så fald forstår vi dem.

Forståeligt. Det fortælles, i en korrespondance fra Paris til et herværende blad, at Socialdemokratiets overgeneral i Frankrig – Jaurés – har en årlig indtægt af 150.000 francs. Man begriber, at den mand, i lighed med vore hjemlige proletarførere, ved ordet »revolution« forstår, en rolig, fredelig og gradvis udvikling.

Mandens overhoved. Dansk Kvindesamfund har andraget Enevold Sørensen om at få de ord i vielsesritualet om, at kvinden skal være manden underdanig, slettet. Vi synes dog nok, at kvinderne kunne unde mændene den fornøjelse, på papiret at stå som overhoved, da jo dog i praksis næsten altid det omvendte forhold er tilfældet. Og at det er det, har vi erfaret, når vi har søgt at få arbejderne til at deltage i proletarbevægelsen.

Når man selv får magten. I Australien har der for nylig været et socialdemokratisk ministerium. Det væltede på *beskyttelsestold* og *militærgalskab*. Det bliver sikkert også det, et ministerium Borgbjerg vælter på, i fald vi en gang i fremtiden får et sådant.

Naturlig samfundsreform. Elendigheden på denne klodes overflade skyldes ifølge de statistisk-politiske økonomer naturlove; efter socialisternes mening samfundslovene. – Vi anbefaler de herrer, som skriver naturens love og vedtager samfundets love, at begynde deres »revolution« med at putte naturen i tugthuset og samfundsforholdene i forbedringshuset. Måske de kan få politiets assistance for gode ord og stjerneøl.

* * *

Gode råd. En os ubekendt mand har sendt os et brev, hvori han beder os give ham nogle gode råd for følgende sygdomme, som flere af hans medmennesker lider af. Her er:

Middel mod:

Indhold

Individualisme	5
Bomber	7
Tro og viden	10
Fandens sidste	11
Til meningsfæller!	14
Det store mål	14
Fra fagbevægelsen i Tyskland	16
Hvis jeg havde penge,	17
Meningsfæller!	17
Vor Skarnkasse	18

Hvis jeg havde penge,

ville jeg købe et værtshusholderborgerskab, leje en snask og begynde en udskænkning af cognac, rom og 8-graders brændevin. Og når gæsterne kom, ville jeg med rolig samvittighed lade dem tulle giften i sig, lige så længe de ejede en hvid. Blev de læns, ville jeg give dem et spark og ud af lemmen. Så kunne de komme igen næste dag, når de havde stampet kludene. Og jeg ruinerede dem økonomisk eller ødelagde dem fysisk og åndeligt, ville være mig så revnende ligegyldigt. Hovedsagen for mig skulle være, at jeg fik deres penge. Ingen kredit – forud betaling, og havde de kun fire øre til en snaps, når den kostede 5, fik de den ikke, om de så plagede mig nok så meget.

Eller jeg ville give mit til at være pantelåner, og for blodige renter udlåne penge mod sikker pant. Og uden skrupler ville jeg inkassere hver en hvid, om jeg så derved drev låntageren til selvmord.

Og om søndagen – så ville jeg tage i skoven, til væddeløb og lignende steder, med eget køretøj. Og iført høj hat og diplomat ville jeg, fed og bred, oppe fra bukken, med hån og foragt betragte den dumme, fattige hob, hvis feje, pjaltede sindelag gør dem til slaver af en lille klat brutale og hensynsløse blodsugere.

Jeg kunne rolig gøre det; thi jeg havde loven og myndighederne på min side, i modsætning til nu, hvor jeg kun stadig har dem på nakken.

* * *

Jeg véd, man påstår, at den vise aldrig bør give sine meninger tilkende overfor folk, at han bør være gal med de gale, enfoldig med de enfoldige; men man har endnu ikke turde sige, at han bør være skurk mellem skurkene. Men hvis man fordrer, at den vise altid bør være af samme mening, som de, der bedrager menneskene, er det ikke det samme som at kræve, at den vise ikke bør være hæderlig? Skal man fordre af lægen, at han altid er kvaksalverens mening.

Voltaire.

Meningsfæller!

For at få en organisation i stand indbydes meningsfæller til et **møde onsdag d. 26. denne måned kl. 8.30 i »Hotel du Prop«, Fuglevangsvej 14** (ved Ørstedsvej) gennem restaurationen op på første sal.

Foredrag om: **Anarkismens mål og midler.**

til målet – sejren over naturen, over dumheden og over dyret i menneskets sjæl.

Intelligens er evnen til at tænke og skelne. Selv om lærdom naturligtvis i høj grad fremmer og udvikler intelligensen, er dette, at være lærd, ikke altid ensbetydende med at være intelligent.

Ofte anser man kun dem for intelligente, hvis tanker man fatter.

Fra fagbevægelsen i Tyskland

Et iøjenfaldende eksempel på den ødelæggende virkning af fagbevægelsens centralisationssystem afgiver det tyske typografforbunds generalforsamling, som netop er afholdt i Dresden. Kun i kraft af den stramme centraliserede organisation, som ved forvaltningens behændige udnyttelse giver forbundsformanden trådene til enhver aktion i hånden, formår formanden formanden Döblin siden årtier at holde sig ved roret i typografforbundet, til trods for at den mere fremskredne del af organisationen ikke vil vide noget af ham, hvilket går så vidt, at Döblin i mange måneder på indrømmende måde ikke har turdet besøge nogen berliner-generalforsamling. Hån og foragt kaster man ham her i ansigtet. Gør intet, han benytter generalforsamlingen og de mere tilbagestående provinsmedlemsforeninger til at hænge som blyvægt på fødderne af de mere fremskredne elementer, som begynder at indse tariffummelens skade. For disse provinsmedlemmers oplysning om den industrielle fagbevægelses kulturhistoriske betydning gør formanden ikke det ringeste, og således skaber han en reaktionær masse indenfor fagbevægelsen, som sluttelig lammer eller gør hver eneste aktion umulig.

Alt i alt: Ved hjælp af centralisationen er det i alle disse forbund lykkedes de enkelte at gøre sig organisationens kræfter tjenlige for deres mål. I *deres* interesse ligger en »rolig« bevægelse, ved hvilken *deres* position ikke kommer i fare; således undgår de da med alle midler kampen. Og har dermed lykkelig nået, at de tyske arbejderforbund mod de stadig hyppigere og heftigere fremstød af kapitalisterne ikke mere kunne stå imod, dvs. ikke før, at et ødelæggende systems kæder er sprængte.

– – Således er det også andre steder.

Mennesket er Natur, der er kommet til Selvbevidsthed.

Elisée Reclus.

Individualisme

Der findes indenfor anarkisternes rækker folk med mange forskellige anskuelser om anarkismen, der kan være forskel mellem de enkelte individers tankegang og mening om midler, der kan findes tåber som skændes og rives om enkeltheder, og som konstruerer samfundsbygninger for fremtiden – luftkasteller, som vil ramle sammen ved det mindste vindpust, men der gives kun et mål for anarkismen, og det er: Jeg'ets sejr over tvangsfællesskabet, som undertrykker Jeg'et.

Der er yderst få mennesker der kender sig selv. Derfor kender de heller ikke andre. For at kende sig selv, må man ransage sit inderste, man må finde det naturlige retsbegreb og de følelser, som danner drivkraften til alle éns handlinger, og som, når al ydre skal kommer bort, er ens for alle. Og man vil da se, at dette retsbegreb er begrebet om Jeg'ets uindskrænkede ret over sig selv. Man vil finde, at enhver handling, et menneske udøver, skyldes trangen til at tilfredsstille sig selv, og at al den megen tale om uegoistisk kærlighed til andre er vrøvl fra først til sidst. Man kan kun elske en, nemlig sig selv, sit eget Jeg. Hvad er kærlighed overfor andre – mandens overfor kvinden f.eks. er det andet end lidenskab i forbindelse med venskab, bygget på interessefællesskab? Er det andet end slet og ret trangen til at tilfredsstille sin kønsdrift og naturlige selskabelighedsfølelse? Kan man tænke sig kærlighed mellem mand og hustru, i fald de ikke gensidig kan tilfredsstille disse drifter? Og hvad er moderkærligheden vel andet end trang til at tilfredsstille sig selv? Hvorfor plejer moderen sit syge barn så omhyggeligt, når hun dog ved, at døden er det bedste, der kan times det? Er det ikke egoisme*), frygten for at miste barnet, der driver hende dertil?

Der er spurgt mig så ofte, hvorfor jeg kæmper for anarkismen – for individets ret, og jeg har som regel svaret: »Fordi det passer mig, det morer mig, interesser mig!« Jeg ved, de fleste mennesker, der kæmper for en sag, der møder stærk modstand, er så tilbøjelige til at betragte sig selv som martyrer. Jeg ved, at alle, eller næsten alle – hele det småtskårne lavsindede og jamrende slæng af statsreformatorer, religions- og moralprædikanter betragter sig selv som idealister og tror at handle af hensyn til deres medmenneskers vel. Og jeg ved, at det lige så lavpandede folk ser op til disse dydsdragoner og betragter

dem som ophøjede væsener, der af pure kærlighed til deres medmennesker opofrer sig for dem. Det hele beror på et bedrag – en løgn. De kæmper kun for et, nemlig tilfredsstillelsen af sit eget »Jeg«; men de er sig ikke bevidste. Dem, som er sig det bevidst, men ikke vedkender sig det, kalder man hyklere. En særlig ondartet type på disse finder man hos den statslønnede præst og hos den socialdemokratiske levebrødspolitikere.

Når jeg selv kæmper for anarkismen, er jeg mig bevidst, at det kun sker for at tilfredsstille mit eget »Jeg«. Jeg er anarkist af naturen, som alle er det. Min opdragelse, al det religiøse løgn, nationalistiske sludder og moralistiske vanvid, jeg blev proppet med fra barnsben af, lagde imidlertid en ydre skal over mit naturlige syn og min naturlige moral. Men da jeg i skolen var meget doven til religion og krigshistorie, og ikke var underkastet stor tvang i hjemmet, blev skallen ikke tykkere end, at den sprængtes, så snart jeg ved læsning og tænkning blev klar over min naturlige moral og ret. Jeg blev anarkist på ny, denne gang bevidst. Men fordi et menneskes anskuelser er anarkistiske, behøver han ikke at kæmpe for lærens udbredelse, men kan nøjes med at opponere og protestere, når hans ret trædes for nær. Der skal andre grunde til, og de skabtes ved den modstand mot mit »Jeg«, som jeg mødte udefra – fra samfundsfællesskabet. Resultatet af modstanden blev kamp, fællesskabet ville overvinde Jeg'et – Jeg'et fællesskabet. Som menneske stræbte jeg efter lykke og tilfredshed. Det stræber alle efter. Nogle når tilnærmelsesvis det sidste, yderst få det første. Jeg nåede ingen af delene, fordi jeg for at blive tilfreds måtte have frihed, men min sociale stilling i statssamfundet hindrede mig i at skabe mig dette, og for at blive lykkelig, måtte jeg have et naturligt virkefelt for dådstrangen, og det kan et frihedsstræbende menneske selvfølgelig ikke få i en tvangsanstalt. Alle de krav til livet, som man i barndommen og ungdommen havde håbet at skulle se opfyldte, viste sig efterhånden at være illusioner og luftkasteller, der ramlede sammen ét efter ét. Jeg greb naturligvis efter et nyt virkefelt for tanken og tog det, der lå lige for – Jeg'ets kamp mod den magt, der bekæmpede Jeg'et, og som havde grebet forstyrrende ind i mine forsøg på at tilfredsstille mit Jeg. Kampen føres altså for mig selv, ikke for andre. Hele opgaven er at bryde ned på de tvangsinstitutioner, som statssamfundet er bygget på, bryde ned på den bestående moral, på fordomme, på hele denne unaturlige dressur, som har gjort menneskene så småtskårne, og som dræber alle de friske frie spirer i ungdommens sind. Samfundets omdannelse, menneskenes lyksaliggørelse, anarkiets gennemførelse, – virkeliggørelsen af alt dette er mig så revnende ligegyldigt, ja, det ville endog være mig imod, om det skete nu, fordi jeg derved ville miste betingelserne for kamp, det, som giver mit liv indhold, fordi

lelse eller dum stolthedsfølelse. Og se i det daglige liv, i det enkelte samfund, hvorledes man med koldt blod ruinerer, plyndrer, udsuger – ja, myrder sine medmennesker, når man mener at kunne se sin fordel derved. Se hvorledes folk – de såkaldte »dannede« klasser – hylder og forguder de monarker, som efter loven skal betragtes som halvguder, men efter alle sunde begreber kun er dødelige mennesker, der intet nyttigt udretter, og aldeles uberettiget beklæder de poster, de i kraft af fortidens barbari og nutidens dumhed besidder. Se hvor teologerne – lærde og oplyste mennesker – skændes indbyrdes om emner så middelalderlige som: Om englens har vinger, djævlene haler, eller om der findes et evigt Helvede eller ej. Se hvorledes man i skolerne forvirrer børnenes hjerner ved i religionstimerne at proppe dem med den vildeste overtro, for bagefter i geografitimerne at erklære det hele for løgn, hvorledes man den ene dag lærer dem kærlighed til næsten og den næste forherliger krigen og menneskeslagteriet. Se hvorledes man opstiller straffe for mord, og samtidig lærer soldaten at myrde, hvorledes man opsætter love, der forbyder tyveri, og samtidig tvinger folk til at stjæle, hvorledes man lader nogle mennesker slæbe sig ihjel, medens andre helt udelukkes fra arbejde, hvorledes man nægter store masser af mennesker adgang til føden og samtidig lader lagrene ligge og rådne og jorder ligger udyrket hen, hvorledes man ødsler med arbejdskraft, som var det kun skidt, medens man samtidig bryder hjerne for at finde ny arbejdsbesparende maskiner, hvorledes man lader tusinder af menneskers liv henrinde i elendighed og ulykke, fordi der nægtes dem adgang til fornødenhederne, medens dem, der har overflod af disse, netop grundet på denne overflod, forbitrer sig livet ved begærlige spekulationer og overdreven nydelse: Se hvorledes politikerne, de personer, som er valgte til at varetage folkets tarv, skændes og rives indbyrdes om oprettelse af ny love, medens hele menneskeheden sukker under disse loves åg. Og sig så, om du tør, at vi er komne bort fra middelalderen og dens barbari.

Kun om videnskaben kan det siges, at den er gået ind i den ny tid; den er kommet bort fra overtroens og de blotte gisningers standpunkt og er slået ind på fornuftens og forskningens sikre vej, der, hvor tornefuld den end kan være, sikkert en gang i en fjern fremtid vil føre os til sejr.

Men allerlængst nede, blandt den klasse, der forud var ringest i intelligens, og som endnu mangler tilstrækkelig lærdom, har videnskaben fundet en lille andægtig lyttende flok; thi livets kampe lærte dem at forstå, at præstens remser, patriotens krigssange og politikerens fraser kun indeholdt dumhed og løgn, de lærte at forstå, at det hverken er præstens bønner, militærets kanoner eller politikerens love, men den sunde, klare menneskeforstand, der skal føre os frem

Til meningsfæller!

Om bladet snart skal kunne udkomme hyppigere afhænger af, om meningsfæller, og hvem der iøvrigt føler sig forståelig med bladet, ville udrette, hvad de kunne for at skaffe det udbredelse. Da bladet giver et føleligt underskud, og vi foreløbig kun er to om at skyde sammen til dette, har vi ikke råd til på anden måde at henlede opmærksomheden på bladet, end hvad dette af sig selv må kunne gøre, og hvad meningsfæller bør gøre for sagen. I provinserne, hvorhen vi også retter vor henstilling, vil nye abonnenter få tilsendt de udkomne numre mod indsendelse af adresse og et 5-øres frimærke direkte til ekspeditionen.

Det store mål

Der er skrevet og talt så meget om vor tids storhed, om vor udviklede civilisation og kultur, om de uhyre fremskridt på videnskabens, kunstens og den almindelige dannelses område, om teknikkens store resultater og oplysningens udbredelse, så mange er tilbøjelige til at tro, at vi snart har nået det mål på menneskelig fuldkommenhed, som overhovedet kan nås. Og dog – ser vi os rigtig om, vil vi opdage, at det sidste århundredes store fremskridt i virkeligheden kun er et ubetydeligt fjed fremad mod målet – menneskets absolutte fuldkommenhed: Det vil sige: Den fuldkommenhed, som bringer os til at stå som naturens overmænd, udvisker alle dyriske tilbøjeligheder i os og gør os til herrer over os selv og verden. Thi selv om dette ideal vel næppe nogensinde nås, bør det dog være målet for hele menneskehedens stræben.

Men hvorvidt er vi egentlig komne? Befinder vi os, når alt kommer til alt, ikke midt i middelalderens barbari endnu?

Jo!

Se jer engang om, I folk, som råber op om tidens storhed, om humanitet og frisind, om kultur, oplysning og fanden ved hvad, åbn øjnene, og I skal se, hvor dyrets tilbøjeligheder, begærlighed, egenkærlighed og rovgriskhed, blomstrer i menneskets sjæl, hvor dumhed, uvidenhed, overtro behersker sindene, og hvor middelalderlige fordomme og begreber sidder til højborgs, medens sund fornuft ubarmhjertig og fanatisk forfølges og trædes under fødder.

Rundt om i staterne står store hære, udrustede med de mest ødelæggende mordmaskiner, rede til at falde over hverandre og myrde løs, blot for at tilfredsstille egenkærligheden, hvad enten denne nu optræder i form af misundelse og brødnid, herskesyge og tyranniseringslyst, eller den viser sig som hævnfø-

freden kommer for sent til at jeg kan føle mig tilfreds med den. Jeg kæmper kun for kampens skyld, fordi det tilfredsstiller mit Jeg at se disse pjaltede, skabagtige, hykleriske samfundsstøtter, disse moralske jammeridealister og ynkelige magtstræbere, som ubønhørlig tramper al selvstændighed ned, hade mig, foragte mig, ægre sig over mig, det morer mig at se deres indignation, at høre deres latter eller harme, men først og fremmest morer det mig at mærke deres modstand. Det er ikke så meget had, der danner drivkraften, men mere lyst, trang til at vise modstanderne, at Jeg'et, det enkelte jeg, når det da lever, er mægtigt nok til at hævde sig overfor tvangsfællesskabets underkuelsesforsøg. Hvad fanden skulle jeg dog bryde mig om mine medmennesker for, hvorfor skulle jeg kæmpe for deres interesser, når det ikke netop var, fordi jeg derved fandt en måde at tilfredsstille Jeg'et på. Har man nogen sinde set et menneske kæmpe for en sag, han mente var rigtig, når han følte modbydelighed derved i enhver henseende, når han ikke følte lyst eller interesse for kampen?

Absolut nej!

Man spørger måske: »Ja, men den lære er jo ganske gold, hvad vil den føre til, hvorledes vil fremtiden blive?«

Lad fremtiden om fremtiden. For mig gælder det kun ét: At bryde ned alt det, som hindrede og stadig hindrer mig i at eksistere som selvstændigt Jeg. Og forøvrigt er læren ikke gold, tværtimod, det er den eneste på grundlag af hvilken der kan skabes et fornuftigt samfund. Undertrykkelsen af andres »Jeg« afføder videre undertrykkelse ned efter. Men lærer vi at forstå, erkende og hævde vort eget Jeg, så vil vi også lære at respektere andres. Vi vil da ikke finde os i andres undertrykkelse og derfor heller ikke selv forsøge at undertrykke andre.

Og resultatet af denne lære vil føre til menneskets eksistens som menneske – til virkeliggørelsen af de store, stolte principper: »Frihed, lighed og broderskab«, som alle vi proletarerm så længe – desværre i al fromhed – har drømt om og kæmpet for.

Det er langt lettere at være ædelmodig end at være ærlig.

*) forveksle med egennytte, som jo er modsætningen til uegennytte, der betegner en vis handling, udført til andres gavn.

Bomber

Da en malersvend og en typograf udførte deres vilje at sætte et anarkistblad i gang her hjemme, klistrede et herværende blad et billede, som skulle forestille

en eksellence, op i sit reklamevindue. Man så ham springe i luften med en bombe i maven. Og når de samme to gik rundt og lod folk købe bladet, så hørte de som oftest udtalelser, navnlig fra arbejdernes side, som røbede disses forestilling om det samfund, der tilstræbes af dem, der vil fremtiden bedre, som om dette skulle være et helt fyrværkeri af bomber.

For arbejdernes vedkommende kan man selvfølgelig af den store part ikke vente nogen bedre forståelse lige med det samme. I hvert fald ikke så længe deres samfundsopfattelse og åndsstandpunkt kun strækker sig til politik, stjerneøl og en middelmådig sjavs. Og de iøvrigt ikke gider i større grad sætte sig ind i, hvad der i deres fornedrelse burde være deres interesse.

Bare ikke gider!

Som så mange, hos hvem hoved og mave er ér, kan de kun få lidt godt at æde og drikke og så sidde og være henrykt over en politikers kønne ord om de forsultne eller over nogle dumme vittigheder, ja, da føler de sig, som havde de nået den retfærdighed, der tiltrænges.

Således også retfærdighed mod bomben og – anarkismen, som, de tror, hører sammen.

Og bladene ikke bedre.

Når der er faldet en bombe, bikser de noget sammen, alletider om forrykte individer – anarkister selvfølgelig -, og så giver de en historie til bedste, hvor fantasien har fået spillerum. Igennem det hele går der en køn og dum indignation, men samtidig gør man dog nyheden så udhævet, at man bibringes indtrykket af, at bomben var velkommen alligevel. For 2-ørens skyld naturligvis. Og det er pressen temmelig enige om, også den socialdemokratiske.

Men intet øjeblik skulle det falde disse ind at give en virkelig forklaring på den »forrykte«s handling, nemlig hans had til det nuværende samfund og dets forbryderiske handlinger mod masserne.

De forbryderiske handlinger, som er de tusinde straffeanstalter og tugthuse, som rummer alle dem, der bukkede under i kampen for tilværelsen, og som af selvopholdelsesdriften blev tvungen indenfor murene. Mange af dem fik endda ikke tid til at forstå, før de blev sendt på opdragelsesantalte, og deres liv blev gang på gang opdragelse, fængslet ud og fængslet ind, og de nåede sjælden længere end dertil, at tvangen gjorde dem til det stik modsatte af, hvad man i statens navn forsøgte at opdrage dem til. Derved blev deres tilværelse endnu mere unaturlig, end den er for dem, der er slavagtige og bløde nok til at sukke og lide under åget. Og deres virkelige natur blev et livs forbitret kamp mod det, der sluttelig dræbte dem: Den offentlige opdragelse og tvangen for at gøre dem *bedre* end – mennesker, der er født for at leve.

af hans fine frakke og hans dokortitel, modtog ham med åbne arme, thi de ræsonnerede som så, at når socialismen var en videnskab, var de jo på den måde selv videnskabsmænd, og det ville de gerne være, særlig nu efter at fedtet aldeles havde fortrængt deres i forvejen knappe forstand fra hjernerne. Og desuden passede den videnskabelige socialisme så pokkers godt i deres kram, nu efter at de ikke mere havde interesser fælles med proletariatet; thi efter dens videnskabelige resultater, var socialismen i grunden noget ganske uskyldigt noget, der slet ikke ville det bestående samfund det mindste ondt.

Og i den lærde doktors skikkelse skrev Fanden alenlange artikler i sit blad »Social-Demokraten«. Han hævdede i videnskabelige vendinger, at samfundets udvikling udelukkende bestemtes af produktionsmidlernes former, at idéen ingen som helst betydning havde, og at det derfor var håbløst at prædike den eller søge at ændre moralen eller klargøre retsbegrebet. Med historiske kendsgerninger beviste han, at arbejderne ikke kunne nå til socialismen uden gennem en meget lang udvikling, som var et naturprodukt, og som det derfor ikke nyttede, at arbejderne selv søgte at fremme. Alt, hvad de havde at gøre, var at modtage de små, betydningsløse forbedringer, som kunne nås gennem politikken, og så for resten ligge hænderne i skødet og leve og dø i salig bevidsthed om, at naturen nok engang i tidernes løb i et tilfældigt lune førte udviklingen til socialismen.

Revolution, fortalte han, betød ikke noget slemt, det var ikke engang en pludselig, voldelig afskaffelse af de bestående samfundstilstande; nej, det var netop benævnelsen for den rolige, gradvise udvikling. Med den fortolkning for øje kunne selv den frommeste præst være revolutionær.

Konger og kejsere var efter hans mening noget, man udmærket godt kunen tænke sig i et socialistisk samfund, lige så vel som love, politiet og fængsler. Kun fæstninger, dem kunne man ikke have; thi lidt forandring måtte der jo til.

Og arbejderne, som syntes, det hele lød så kønt og syntes, at hans frakke og dokortitel så så imponerende ud, råbte hurra for ham og hans tanketomme elever, de sultede eller trælledede som hidtil og glædede sig så inderligt over, at de havde sådan en fin mand imellem sig, men hornene og hestefoden, som tittede frem, lagde de slet ikke mærke til.

Men fanden grinte lumskt, og hans gode venner og fremtidige kunder – kapitalisterne, velsignede ham. Men uden at nogen hørte det.

Nå, rart lunt var der jo også dernede, og så risikerede de ikke der at træffe sammen med deres fattige medskabninger, som altid foretrak at slide sig igennem til Himmerig.

Men i de senere år var der sket en forandring. Oppe på jorden var folk begyndt at blive »humane« – det vil sige, at de store ikke mere i den grad som tidligere myrdede, pinte og plagede deres undergivne. Endda gik det dog an med søgningen; thi samtidig greb kapitalismen om sig, og religionen vandt større udbredelse.

Men så kom socialismen.

Hvad det betød vidste Fanden ikke; men jhan havde hørt, at det var socialisternes hensigt at afskaffe alle præster, konger, kejsere, fyrster, kapitalister, embedsmænd, officerer og missionærer, kort sagt, netop alle de folk, hvorfra han havde sin søgning. Intet under at han derfor var i dårligt humør; thi leve skulle han jo da.

Men så gav han sig til at spekulere. Og alt imens lysnede det for ham; thi efterhånden som socialismen vandt mere og mere magt, skabte det en ny klasse mennesker, som efter alle tegn at dømme havde svært mod på at tage ophold hos ham, når engang knokkelmanden kvalte dem i deres eget fedt. Disse mennesker, som kaldte sig »arbejderførere«, var nemlig kun en kapitalistspirer i et mere moderne hylster. Men Fanden var alligevel ikke tilfreds med resultatet; thi han kunne jo dog aldrig være sikker på, om ikke disse førere en skønne dag blev afsat af arbejderne, og hvem ved, om så ikke disse sidste, når først deres kapitalistinteresserede førere var væk, alligevel fandt på at afskaffe kapitalister og præster.

Derfor besluttede han at slå hele bevægelsen ned.

Først prøvede han på at lave en antisocialistisk bevægelse, men da man havde ondt ved at skelne mellem socialdemokrater fra antisocialister, løb det hele ud i sandet. Så fik han en ny idé. Han så hvor kritikløst folk greb og for-døjede alt, hvad videnskaben serverede for dem, og da han mente, det samme ville gøre sig gældende med hensyn til socialismen, fandt han på at gøre den videnskabelig. Han gravede alle de gamle historiebøger, han kunne få fat på, op af arkiverne og gav sig til at studere.

Og da han mente sig klog nok, tog han et par briller og en fin diplomatfrakke på, anskaffede sig en dokortitel og steg op på jorden, hvor han krøb ind i en lærd mands tomme hjerne. Og i denne skikkelse henvendte han sig til de socialdemokratiske generaler, fortalte dem, at han var doktor phil., og at han ved at studere historien og samfundets økonomi havde opdaget, at socialismen var en videnskab. Og socialdemokratgeneralerne, som straks lod sig bedære

Til denne samfundets forbrydelse kan for andre steders vedkommende, som i Spanien, tilføjes, hvorledes genarmeriet den dag i dag udøver inkquisitionen. Hvor man udfinder de mest rå måder at pine og plage fangerne på. Pisker mænd og kvinder, mishandler til døde. Man unddrager dem drikkevand og byder dem urin, når tørsten overvælder dem. Knuser og lemlæster kønsdele og lemmer. Altsammen for at fremtvinge tilståelser af de ulykkelige. Under sådan tortur tilstås nemlig alt. Også hvad man ikke har del i.

Eller samfundets forbrydelser i Rusland, hvor store ånder, som verden trænger mere til end alle deres konger og kejsere, forsvinder i underjordiske huler, hvor de bogstavelig talt rådner op. Videre i frisk minde den senere tids frygtelige massakrer på folket, for hvem tilværelsen nu efter århundreders udpinsel bliver uudholdelig. Og som magthaverne i deres vanvittige tro på nødvendigheden, af, at de regerer, i fædrelandets og kristendommens navn gør sig selv til overmordere og lader folket bade sig i dets eget blod.

Sluttelig hele samfundets forbrydelse i dets uretfærdighed, dets udbytning af masserne for de få, og dets blodige skændselsgerninger, hvor kapitalen handler med slægt og race, og endelig dets forfølgelse af alle dem, der *taler*, hvad millionerne *tænker*.

Alt dette, det er samfundets forbrydelser mod mennesket. De begynder, den dag barnet kommer i skole. Der dræber man barnets natur og det gode, som er nedlagt i mennesket. Man dræber det med kristendommen, som man har lavet om til »religion« og næringsvej og gør den til sideordnede regering med kapitalen. Således misbruger man kristendommen lige til den stund, da hyklerne kaster jord på os og fortæller løgn om os for penge.

– – Når der er mennesker, der griber til handlingens propaganda: *Bomben*, så er denne handling, først og fremmest rettet mod den, som udøver og tilhører alle disse forbrydelser – nemlig – kapitalstaten. Og bomben, som også er en forbrydelse, *tilhører* derfor den samme. Men hvad bliver vel bomben andet end et knappenålstik mod alle disse samfundets forbrydelser mod mennesket? Næppe nok engang *det!*

Alle anarkister fraråder »handlingens propaganda« og er endogså imod den. Men hvad hjælper det? Bomben falder lige tykt eller tyndt alligevel. Og for hver attentatforøver, man henretter, skabes der tusinde anarkister i stedet. Man kan lave lov lige så meget man vil. Disse berører ikke attentatforøveren. Han handler udelukkende efter sin egen vilje og på egen hånd. Og han ofrer sit liv uden et øjeblik at ville sympati for sin forbrydelse. Ja, han indser måske endogså det forkerte og skadelige, som der kan være i handlingen, men hans had og vilje forener sig og bliver det stærkeste. Han har i største grad tabt troen på retten,

så vist som staten og dens håndlangere ingen anden ret kender end *sin* og *deres* vilje. Derfor tager han selv sin ret og handler også selv. Alt, hvad der fortælleres om anarkistkomplotter, som havde arrangeret dette eller hint, men i tide opdagedes, er bedrag altsammen. Som oftest er det det lokkespionerende politi, som sætter det hele i scene. Dette modbydelige skab, som burde times dette, at der blev givet dem et synligt kendetegn for hele livet. Eller det er en kunstig sammensværgelse, bag hvilken der ligger et magtbegær, personligt eller partielt.

Anarkisterne kan således ikke hindre bomben, så lidt som bomben og det nuværende samfund kan skilles ad. Vi kunne allerhøjest kritisere bomben og den hånd, der giver den retningen. Som oftest ser man den kastet mod statsoverhovedet som den øverste repræsentant for det bestående samfund. Sjældnere derimod falder bomben på vælgermøder, eller hvor arbejderne og andre holder deres nationale grundlovsfester. Og dem er det jo faktisk, der i blinde er det bærende fundament for hele det politiske bedrag og dettes opretholdelse. Man kan også kritisere bomben, fordi den rammer flere og andre end tilsigtet. Men svaret ligger dér, at hvor der handles, der spildes.

Sluttelig vil man da kunne spørge, om bomben måske dog gøre nogen gavn? Men herpå kan næppe svares på forhånd.

På den ene side står den store, dumme, måbende flok, på den anden side vakler taburetterne. Midt i det hele får en konge et sted afsked på gråt papir, og et andet sted giver nogle hundrede matroser verden et fingerpeg på, hvorledes man afskaffer militarismen, øjeblikkets største vanvid.

Jul. S.

Lær at forstå og elsk naturen, så vil du også lære at forstå dig selv og elske friheden.

Tro og viden

I jordens dunkle tågetid
et sygdomskim sig spredte,
der vanvids mørke bredte
og tog fra slægter sans og vid.

I hjernen slog dets dybe rod,
og ej dets kendingsmærke
de svage og de stærke
blandt klodens folkeslag forlod.

Som *tros* – *ideen* steg dets norm
op over alle sfærer;
dets dybe rødder bærer
den gamle syge samfundsform

Ideen blev en krykkestok
i viljens verden ude;
en tankens sovepude,
den blev for slægtens hele flok.

Thi disciplin er troens magt,
for himlen som for jorden;
hver »stat« i syd og nord
har syg og slavisk tro frembragt.

Kun ét fra denne sot kan fri,
den sot, der hærged' tiden:
I klar og udstrakt *viden*
skal frelsen findes – kun deri.

– Vi mærker glad et frihedsbrus,
der vrangt til ret vil vende,
så jorden ej skal endelig
som – universets galehus!

Li-ping.

Fandens sidste

Fanden sad nede i Helvede og sukkede og hang med næbbet.

Grunden var, at han frygtede for at miste resten af sin i forvejen knappe søgning.

I de gode, gamle dage havde han haft det så rart. Konger, prinser, adel og gejstlighed, studeprangere og købmænd, officerer og landsknægte, næsten alle havde de efter jordelivets glæder foretrukket at tage ophold hos ham, fremfor at gå den lange, trange vej til Himmerig.